

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: P. P., „X“**, zastoupeným JUDr. Miroslavem Bartošem, advokátem se sídlem Bílinská 1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2012 č.j. 975/DS/2012, JID 42773/2012/KUUK/Sur,**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 23.3.2012, č.j. 975/DS/2012, JID 42773/2012/KUUK/Sur, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly ze dne 19.1.2012, č.j. MM/OK/PD/46848/11/R se pro nezákonnost a vady řízení ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 8 808,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2012, č.j. 975/DS/2012, JID 42773/2012/KUUK/Sur, kterým bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, ze dne 19.1.2012, č.j. MM/OK/PD/46848/11/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1

písm. a) bodu 3 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích), za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, se potvrzuje a odvolání proti němu se zamítá.

Výše uvedených přestupků se žalobce dle názoru správních orgánů měl dopustit tím, že dne 12.4.2011 v 17.40 hod. v ulici Hrbovická v katastru obce Ústí nad Labem řídil motorové vozidlo tovární značky Honda, RZ „X“, kdy byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že řídil motorové vozidlo, které v rozporu se zvláštním právním předpisem nesplňovalo podmínky technické způsobilosti pro provoz na pozemních komunikacích. U vozidla byl zjištěn nalepený pás tmavé neprůhledné folie v horní části čelního skla, tmavá neprůhledná folie na zasklení předních bočních dveří, dodatečně navařená nehomologovaná koncovka výfuku a dodatečně namontovaný sportovní volant.

Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec neuvádí, na základě jakých zákonných důvodů a důkazů obsažených ve správním spise dospěl k závěru, že se žalobce předmětných přestupků dopustil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobce vůbec nevyplývá, čeho protizákonného se měl dopustit, co odporovalo zákonným předpisům, zároveň vůbec nebylo prokázáno za jakých okolností a z čeho bylo vycházeno při zamítnutí žalobcova odvolání. Trvá na tom, že povinností správních orgánů bylo jednoznačně dokázat žalobci spáchání přestupku. Dospěl-li žalovaný k názoru, že by mohlo být vozidlo, které žalobce v inkriminovanou dobu řídil, technicky nezpůsobilé pro provoz na pozemních komunikacích, měl si žalovaný vyžádat odborný znalecký posudek, neboť není dle žalobce v kompetenci správního orgánu posuzovat v přestupkovém řízení, zda je vozidlo technicky způsobilé, obzvláště za situace, kdy žádný správní orgán vozidlo sám fyzicky nezkoumal.

Žalobce trvá na tom, že nelze vycházet jen z domněnek příslušníků Policie ČR, že boční skla na vozidle byla málo propustná, aniž by prostupnost světla správní orgány změřily. Podotkl, že příslušníci Policie ČR pouze odhadli bez jakýchkoliv technických pomůcek, že jsou předmětná skla neprostupná. Žalobce trvá na tom, že k takovému zjištění nemají příslušníci Policie ČR dostatečnou kvalifikaci. K argumentaci žalovaného, že předmětný přestupek je prokazován i pořízenou fotodokumentací, kdy ve sklech se odráží okolní reliéf a do vozidla není vůbec vidět, je třeba dle žalobce konstatovat, že takový důkaz je nedostatečný, když na kvalitu fotografie má vliv mnoho faktorů, kterými se správní orgán však vůbec nezabýval (např. počasím, denním světlem, úhlem pod kterým byla fotografie pořízena, kvalitou fotoaparátu, kterým byla fotografie pořízena). Žalobce trvá na tom, že rozhodné technické parametry měl posoudit odborný znalec případně řádně kalibrovaný technický prostředek.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření shrnul námitky žalobce a následně citoval právní úpravu, kterou žalovaný na daný případ aplikoval. K námitce žalobce, že nelze vycházet jen z domněnek příslušníků Policie ČR, že boční skla na vozidle byla málo propustná, aniž by prostupnost světla změřili, žalovaný uvedl, že dle § 36 odst. 4 zák. č. 56/2001 Sb.,

o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“), technický stav silničních vozidel v provozu na pozemních komunikacích je oprávněna v rámci dohledu na bezpečnost silničního provozu kontrolovat Policie ČR podle zvláštního zákona. Dle Stanoviska Ministerstva dopravy a spojů ke ztemňování skel vozidel ze dne 9.9.2004 je při ztemňování v prvovýrobě využíváno maximální povolené hranice, toto limitní ztemnění se blíží při běžném pohledu sklu čirému. Naopak ztemnění, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15-20 % a je nad jakoukoliv pochybnost (tj. není nutno provádět optická měření), že takové ztemnění neodpovídá příslušným předpisům.

Dále žalovaný odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce ve své žalobě uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá, čeho protizákonného se měl dopustit, co odporovalo zákonným předpisům, zároveň vůbec nebylo prokázáno za jakých okolností a z čeho bylo vycházeno při zamítnutí žalobcova odvolání. K této námitce soud konstatuje, že na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí je shrnut jak předmětný skutkový stav, tak i právní hodnocení dané věci. Jsou tam obsaženy skutečnosti, ve kterých správní orgány spatřují porušení zákona, a z jakých důvodů. Po prostudování obsahu žalobou spadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí jako celek není z hledisek namítaných žalobcem nepřezkoumatelné. Proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou a přistoupil k projednání meritorních námitek.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to přestupku dle § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích a přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.

Přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit tím, že měl v jím řízeném vozidle nainstalovány na předních bočních sklech folie způsobující zatemnění skla na propustnost zjevně nižší než 70 %.

Přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní předpis. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 5 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tím, že měl v jím řízeném vozidle nainstalovanou neprůhlednou folii na horní části čelního skla, nehomologovanou koncovku výfuku a nainstalovaný sportovní volant.

Žalobce své námitky směřoval výlučně proti skutečnostem týkajícím se spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o přestupcích.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgány při posouzení daného skutkového stavu vycházely při stanovení míry propustnosti světla u předních bočních skel vozidla žalobce z fotodokumentace pořízené na místě projednání přestupku Policií ČR a ze stanoviska Ministerstva dopravy a spojů ze dne 9.9.2004 k zatemňování vozidel. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že „*nepovolená montáž zatemňovacích folií je zcela zřetelně zachycena na fotodokumentaci pořízené zasahujícími policisty na místě zjištění, kdy tyto odrážejí okolní reliéf a do vozidla není vůbec vidět*“. Ke skutečnosti, že postačuje k posouzení světelné propustnosti pouhé zhodnocení pohledem, prvoinstanční orgán odkázal právě na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 9.9.2004, kde je uvedeno, že zatemnění, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět je stavem odpovídajícím propustnosti 15 – 20 % a je nad jakoukoliv pochybnost (tj. není nutné provádět optická měření), že takové zatemnění neodpovídá příslušným předpisům. Ve vyhlášce č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích v ustanovení § 36 odst. 3 písm. b) je pak stanoveno, že závadou, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %.

Žalovaný byl tedy v daném případě shledán vinným z výše uvedeného přestupku pouze a výhradně na základě posouzení průhlednosti předního bočního skla vozidla provedeného správním orgánem na podkladě fotografií pořízených při zásahu Policie ČR pouhým pohledem bez jakékoliv objektivizace prostřednictvím technických prostředků, optického měření či znaleckého posouzení. Správním orgánem tedy na základě ryze subjektivního smyslového hodnocení, navíc zprostředkovaně prostřednictvím fotografií, byla posouzena skutečnost, která je v právním přepisu zcela objektivně stanovena na základě fyzikální vlastnosti určitého předmětu. Tento postup správního orgánu shledává soud jako zcela nepřijatelný.

Přestože ve vyhlášce č. 341/2002 Sb. v § 36 odst. 3 písm. b) je stanovení propustnosti předního bočního skla určitým způsobem relativizováno použitím slova „zjevně“, nelze toto znění právního přepisu vykládat tak, že postačuje stanovení pouhým odhadem či pohledem. Tato relativizace znamená, že nemusí pro stanovení propustnosti přímo na místě být použito technické zařízení, které by přímo a přesně v číselné hodnotě stanovilo míru propustnosti skla, ale že je možno použít prostředky případně pomůcky, které by tuto míru propustnosti skla stanovily orientačně (ekvivalent dřívější orientační dechové zkoušky na alkohol, dle které šlo zjistit pouze, jestli alkohol v dechu je přítomný či nikoli). Současně je nutno použití uvedeného slova „zjevně“ dle soudu vykládat tak, že musí jít o podstatné snížení propustnosti skla oproti v právním předpise stanovené míře. Orientační zkouška tedy musí být zcela průkazná a zároveň objektivní.

K závěrům obsaženým ve stanovisku Ministerstva dopravy, na které se prvostupňový orgán odkazuje, je třeba konstatovat, že skutečnost, zda je řidič ve vozidle vidět či nikoli, lze považovat za pomůcku, která může sloužit příslušným orgánům v rozhodování, zda k ověření míry propustnosti skel u automobilu přikročit, či nikoli. V žádném případě nemůže sloužit jako jediný podklad pro rozhodování o spáchání přestupku.

Postup správních orgánů, kdy o spáchání přestupku rozhodovali pouze na základě toho, zda na fotografiích pořízených policií přes přední boční sklo vozidla viděli řidiče či nikoliv, považuje soud za nezákonnost ve smyslu § 78 s.ř.s. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobcovu námitku v tomto směru jako zcela důvodnou.

Současně soud konstatuje, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl, na základě jakých skutečností dospěl k tomu závěru, že snížení míry světelné propustnosti předního bočního skla vozidla zapříčiňuje, že vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Právě bezprostřednost ohrožení ostatních účastníků provozu je jedním z pojmových znaků přestupku dle § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o přestupcích, kterým byl žalobce shledán vinným. Ovšem žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil k otázce, v čem spatřuje právě toto bezprostřední ohrožení skutkem, kterého se žalobce měl dopustit. Žalovaný se tak nevypořádal s jednou z námitek uplatněných žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V této skutečnosti spatřuje soud dílčí nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a tedy vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a vady řízení a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, ze dne 19.1.2012, č.j. MM/OK/PD/46848/11/R, neboť k výše zmíněné nezákonnosti došlo již ve stádiu řízení v prvním stupni (§ 78 odst. 1 věty první a § 78 odst. 3 a 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 808,- Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč odpovídající soudnímu poplatku, z částky 4 200,- Kč za dva úkony právní služby poskytnuté zástupcem JUDr. Miroslavem Bartošem [převzetí věci a podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradních advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012], z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 008,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Soud nepřiznal žalobci náhradu za tři úkony právní pomoci, jak bylo požadováno, neboť provedení třetího úkonu právní pomoci z obsahu soudního spisu nevyplývá a žalobce jej nijak nedoložil.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. října 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová